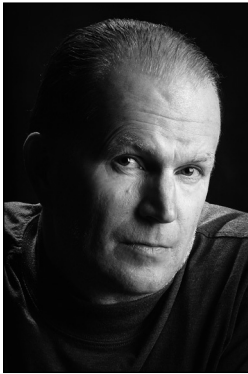

Rax
Rinne kangas

KUU KARKAA

LURRA Editions

KUU
KARKAA

© Leena Louhivaara

Rax Rinnekangas on kirjailija, elokuvaohjaaja. Hänen viimeisin teoksensa *Mestarin viimeinen toivomus* (2019) on kuvaus Dostojevskin tuhatsivuisen *Karamazovien veljekset* -romaanin lukemisesta kolmeen kertaan Valamon luostarissa. Romaani *Leo Trotskin Ajastin* (2018) käsittelee Meksikossa 1941 salamurhatun Venäjän juutalaisen poliitikon toista auraa ja hänen maailmanlaajuisen tasa-arvon filosofiansa todellista merkitystä.

Rinnekangas on ohjannut seitsemän pitkä Arthouse-elokuvaa ja vajaat 20 pitkä dokumenttia. Kuuden elokuvan kokoelma *Two North(s) & A Little Part of Anywhere* ilmestyi elokuvamusiikkien johtaviin julkaisijoihin lukeutuvan Quartet Recordsin (Espanja) kansainvälisenä levytyksenä 2018. Kanopy (Yhdysvallat) levittää hänen arkkitehtuuri-elokuviaan edukatiivisiin kohteisiin maailmanlaajuisesti. Valokuvaajana Rinnekangas julkaisi kuvateoksia mm. holokaustista ja piti 60 yksityisnäyttelyä eri maissa (Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia, Madrid, 2003). Kaunokirjallisia teoksia on julkaistu Ranskassa, Saksassa ja Espanjassa. Hänen teoksensa ovat saaneet palkintoja – mm. valtion valokuvataidepalkinto, valtion kirjallisuuspalkinto, Koura-palkinto, Varsinais-Suomen taidepalkinto, Jury Prize and Audience Prize, Ethnofest, Berliini, Honoured Prize of Jury of FIFA, Montreal, Alex North Prize, Espanja. *Kuu karkaa* sai ilmestyessään 1992 Valtion kirjallisuuspalkinnon, mutta vaiettiin täysin Suomessa. Ranskassa varhaisen nuoruuden häikäilemätöntä rakkauden voimaa käsittelevä teos saavutti kulttiromaanin aseman ilmestyessään 2011. Saksankielinen laitos herätti laajalti huomiota 2013. Teos ilmestyi myös Espanjassa, sekä baskiksi että espanjaksi. Romaani on kolmen murrosikään astuvan nuoren, kahden hauraan serkkupojan ja toisen ylivoimaisen siskon, rakkauden kuvaus keskellä uskovaista yhteisöä pohjoisella maaseudulla unenomaisena kesänä 1960-luvulla. Teos antaa kasvot lapsuuden viimeiselle viattomuudelle ja ensimmäiselle seksuaalisuudelle ja hallitsemattomalle intohimolle ja sen teoille; unelmalle ja tragedialle ja menetykselle, josta jäljelle jäävät eivät toivu enää koskaan elämänsä aikana.

Rax
Rinne kangas

KUU
KARKAA

LURRA Editions

© Rax Rinnekangas

Teos ilmestyi ensimmäisen kerran Kustannus Pohjoisen kautta vuonna 1991.

LURRA Editions
lurra@lurraeditions.fi
www.lurraeditions.fi

Kannen kuva: Rax Rinnekangas
Kansi ja taitto: Kim Söderström
Painopaikka: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-5850-88-8
E-Kirja: 978-952-5850-89-5

”Menneisyys on paikka,
jossa asiat tapahtuvat toisin.”

L.P. Hartley

ILO

1.

Kuolemasta me emme välittäneet. Me emme tunteneet sitä emmekä ajatelleet sitä ennen kuin se ilmestyi elämäämme sen kesän aikana.

Noina kesäkuun poutaisina päivinä, jolloin me kaikki – Sonja, Leo ja minä – olimme vielä elossa, me juoksimme usein yhdessä kiihkeästi. Me juoksimme irrallamme, toisiamme tahallamme tönien tai kädestä kiinni pitäen tai hervottomasti nauraen tai vaanivasti vaiti Latvalan suuresta pihasta kuusikujalle, maantien ylitse niityille – ohitse etäisten latojen aina Karkalan nevalle asti tai pitkin navetan kylkeä alas joenrantaan, alitse siipirattaan viirin ja yli sen varjoisan kuvajaisen, jonka se hietikkoon heitti, edelleen pitkäruohoisen karjalaitumen halki aina tilan läntiselle rajapyykille saakka.

Joskus me istuimme riemusta läikähtyneinä maitolaiturilla maantien varressa ja roikotelimme paljaita sääriämme hyttysten ininä-

pilvissä. Miten ilma olikin täynnä horteista yhteenkuulumisen tunnetta tuollaisina hetkinä! Ja miten lohduttoman määrätietoisesti yksinäinen lava-auto loittoni juuri silmiemme edessä pölyisellä maantiellä matkallaan pohjoiseen.

”Lappiin se menee eikä ottanut Sonjaa mukaansa”, Leo saattoi kiljua nipistellen samalla Sonjaa kyljestä.

”Narrit”, Sonja nyrpisteli suutaan. ”Te hölmöt ette ymmärrä mitään – minä se lähdenkin etelään.” Ja hän hyppäsi maitolaiturilta maahan ja rynnisti valkoiset hiukset liehuen uudelleen juoksuun kutsuen meidät mukaansa.

Sellaisina toimettomina iltapäivän tunteina me saatoimme eksyä täysin suunnastamme ja juosta kauas kaakkoon – sarkoja pitkin vanhan käärmekivikon luo melkein metsään asti. Mutta me eksyimme tahallamme, sillä käärmekivikon kohdalta me näimme parhaiten Kohtalon sinutteleman talon.

Kuusikon varjossa talo sijaitsi – jyrkänäköinen, harmaa, hirsinen mökki, vierustal- laan pitkulainen sauna- ja liiterirakennus. Melkoinen tukkipuukasa erottui tavallisesti mökin päädyssä metsän tummaa reunaa vasten – ja pienehkö, rosoinen sahalaitos. Mökki vaikutti

*”Näillä sivuilla vallitsee valo, syvyys ja runollisuus;
kaikki ainekset kulttikirjaksi.”*

Le Figaro, Ranska

On kesä – maalaistalo uskonnollisella maaseudulla.

Talon hartaassa ilmapiirissä kolme murrosikäistä nuorta,
sisarukset Sonja ja Leo ja talossa vieraileva Lauri-serkku
alkavat yhtäkkiä elää todellisuutta omin ehdoin.

Seurauksena lapsuuden viimeinen viattomuus muuttuu
hallitsemattomaksi intohimoksi ja teoiksi vailla vertaa.

Vuonna 1992 Valtion kirjallisuuspalkinnon saanut
huimaava rakkauskertomus saavutti Ranskassa ja
Saksassa ilmestyessään 20 vuotta myöhemmin
laajan arvostelumenestyksen.

Teos ilmestyy suomeksi uusittuna laitoksena.

